

15

Tresquarts,
una revista per entendre
la joventut illenca

MIQUEL ÀNGEL BALLESTER SALAS

Miquel Àngel Ballester Salas

Palma, 1967. És llicenciat en Filosofia. Té el títol del Màster en Filosofia Contemporània i del Màster en Formació del Professorat per la UIB. Està habilitat com a educador social pel Col·legi d'Educatores i Educadors Socials de Madrid. Actualment, és professor de Filosofia de la Conselleria d'Educació i ha treballat com a professor associat del Departament de Pedagogia Aplicada i Psicologia de l'Educació de la UIB. És membre de la Comissió Espanyola d'Educació i Comunicació de la UICN. Ha coordinat el Departament d'Educació Ambiental del GOB-Mallorca. És conferenciant i activista ecosocial. Ha comissariat exposicions sobre mobilitat sostenible i espais naturals. És autor d'articles sobre temes d'educació, joventut, ecologisme i medi ambient, i del llibre *L'alteritat en el diàleg* (Leonard Muntaner, 2018).

És autor també de la *Guia de residus urbans per ajuntaments de Mallorca* (GOB, 2007) i de la *Guia de consum sostenible a les escoles* (GOB, 2003).

Resum

En aquest article es presenta un estudi sobre la revista *Tresquarts*, una publicació especialitzada en joventut i lleure, editada per la Direcció General de Joventut del Govern de les Illes Balears, que va arribar a ser un referent al llarg dels 11 anys en què es va editar. L'autor fa una descripció de la revista, els temes, les seccions i els continguts, i proporciona una classificació temàtica dels articles, així com una ressenya dels que estan relacionats amb les institucions públiques, l'educació ambiental, l'educació social i l'associacionisme. L'autor també esmenta alguns articles basats en recerques i treballs acadèmics, i valora molt positivament les aportacions fetes per estudiants i docents.

A continuació, es presenta una relació de les entrevistes fetes, amb les opinions més rellevants expressades pels entrevistats, i es fa una selecció i una descripció de les experiències i iniciatives més curioses i originals publicades, juntament amb algunes efemèrides de les quals es va fer ressò *Tresquarts*. També es dedica un apartat a parlar de les monografies sobre el Pla Jove, l'estudi de la realitat social dels joves i la immigració. Finalment, es fa balanç de les principals dificultats i aportacions de la revista, i es destaca la idea que, després de dotze anys des que es va deixar d'imprimir la revista, encara continua sent un recurs molt útil com a font documental i de consulta.

Paraules clau: Tresquarts / Revista / Joventut / Lleure educatiu

Resumen

En este artículo se presenta un estudio sobre la revista *Tresquarts*, una publicación especializada en juventud y ocio, editada por la Dirección General de Juventud del Gobierno de las Illes Balears, que llegó a ser un referente a lo largo de los 11 años en que se editó. El autor describe la revista, los temas, las secciones y los contenidos, y proporciona una clasificación temática de los artículos, así como una reseña de los que están relacionados con las instituciones públicas, la educación ambiental, la educación social y el asociacionismo. El autor también cita algunos artículos basados en investigaciones y trabajos académicos, y hace una valoración muy positiva de las aportaciones hechas por estudiantes y docentes.

A continuación, se presenta una relación de las entrevistas efectuadas, con las opiniones más relevantes expresadas por los entrevistados, y se hace una selección y una descripción de las experiencias e iniciativas más curiosas y originales publicadas, juntamente con algunas efemérides de las que se hizo eco la revista *Tresquarts*. También se dedica un apartado a hablar de las monografías sobre el Plan de Juventud, el estudio de la realidad social de los jóvenes y la inmigración. Finalmente, se hace balance de las principales dificultades y aportaciones de la revista, y se destaca la idea que, después de doce años desde que se dejó de imprimir, aún continúa siendo un recurso muy útil como fuente documental y de consulta.

Palabras clave: Tresquarts / Revista / Juventud / Ocio educativo

La declaració d'intencions d'un projecte editorial innovador

Tresquarts era el nom d'una revista especialitzada en joventut i lleure que va editar el Govern de les Illes Balears durant onze anys de manera ininterrompuda, entre 1997 i 2008.

La identitat corporativa de la revista feia referència a la joventut i el temps lliure, i definia amb exactitud els seus continguts, com es veurà al llarg d'aquest article.

Els destinataris de la revista no eren els joves, sinó els tècnics de joventut, els responsables d'associacions juvenils, els professionals del lleure, els directores de temps lliure, els docents, els educadors socials i els estudiants de carreres universitàries, a més de subscriptors i particulars, entre d'altres.

La finalitat i els destinataris del projecte editorial es varen definir en l'editorial del primer número de la revista, del març del 1997, amb el títol «Una nova publicació a l'abast de les persones i entitats implicades en el món juvenil i del lleure». Segons aquest editorial, l'objectiu de la revista era «oferir un nou recurs informatiu destinat al conjunt de persones i entitats que treballen en el món de la joventut i el lleure». La revista afirmava néixer per cobrir «un espai buit com a revista especialitzada», amb reportatges, experiències, estudis, entrevistes i articles d'opinió sobre l'actualitat en joventut i lleure, des d'una perspectiva plural i diversa. L'editorial, a més, manifestava la intenció d'obrir la revista a les col·laboracions i les aportacions externes de grups i persones que duïen a terme la seva tasca dins l'àmbit temàtic de la publicació.

La *Tresquarts* va ser una iniciativa editorial sense precedents a les Illes Balears. Fora de la nostra comunitat, només seria comparable, pel que fa als continguts relacionats amb l'esplai i l'oci educatiu, a la revista catalana *Estris*, editada per la Fundació Pere Tarres, encara que aquesta publicació no tenia ni l'ample abast temàtic ni la línia d'investigació i recerca de la *Tresquarts*.

Algunes dades tècniques

En total, se'n varen editar 28 números, amb una periodicitat més o manco regular de tres números a l'any (encara que, excepcionalment, els anys 2002, 2003 i 2008 només se'n va editar un número per circumstàncies alienes a la revista). El tiratge aproximat era d'uns 1.500 exemplars.

L'idioma de la revista era el català. La sistemàtica preveia que si un article s'entregava en un altre idioma es traduïa. Tots els exemplars es varen editar en llengua catalana, exceptuant un monogràfic sobre immigració.

La pràctica totalitat dels exemplars tenia una extensió de 62 pàgines, llevat dels monogràfics i del primer exemplar, que va tenir 82 pàgines. L'administració responsable distribuïa la revista. Era una publicació gratuïta que no es podia adquirir a llibreries comercials, sinó a través de la xarxa d'oficines i punts d'informació juvenils, biblioteques, centres culturals i educatius, associacions juvenils i centres de formació del lleure.

El consell editorial

El consell de redacció estava liderat i dirigit per Sebastià Marí, i tenia un caràcter independent, amb perso-

nes procedents de diversos àmbits i àrees de coneixement, amb un perfil professional més o manco acadèmic, amb experiència directa en el camp de l'associacionisme juvenil i el lleure i en el de la comunicació periodística. Conformava un grup divers que es complementava i que aportava la diversitat necessària per abordar la pluralitat de les temàtiques juvenils, l'actualitat i les polítiques de joventut, i el lleure educatiu, des de múltiples perspectives.

El primer consell de redacció estava format per Sebastià Marí (coordinador), la pedagoga Aina Calvo, el periodista i escriptor Sebastià Ben-nàssar, el sociòleg i filòsof Lluís Ballester, i el filòsof i aleshores educador ambiental del GOB-Mallorca Miquel Àngel Ballester. A partir de l'any 2000 es varen produir una sèrie de canvis. Aquest mateix any es va incorporar al consell de redacció Mar Andrés, en qualitat de coordinadora, un càrrec que va acabar combinant amb el de redactora. L'any 2001, el consell de redacció es va ampliar amb la incorporació de l'escriptora i periodista Marga Font, que, a més de redactora, va assumir també, juntament amb Andrés, les tasques de coordinació. L'any 2003, Aina Calvo va deixar de col·laborar en la revista. L'any següent, el 2004, l'equip de redacció es va reforçar amb la incorporació del periodista Joan Fàbregues. En l'apartat visual, el màxim responsable va ser sempre l'artista gràfic Pere Joan, que comptava amb el suport puntual d'altres il·lustradors illencs, com Àlex Fito. Una part de les fotografies eren aportades pels membres del consell de redacció, i també es varen utilitzar bancs d'imatges i arxius de premsa; es comptava

amb la col·laboració estable de fotògrafes, com Irene Peña.

Orígens i evolució

La revista *Tresquarts* neix com un projecte editorial independent, impulsat per Sebastià Marí, amb el suport de la Direcció General de Joventut (Govern de les Illes Balears). A partir de l'edició del quart número, l'empresa Inrevés, SLL, va assumir la producció i la gestió de la revista. L'objecte social d'Inrevés era la gestió de serveis i d'activitats culturals, el disseny gràfic i publicitari, les edicions i la divulgació i les creacions artístiques i gràfiques.

La revista *Tresquarts* s'editava únicament en paper, ja que en els seus orígens no hi havia l'actual desenvolupament de la tecnologia digital.

La revista va viure diferents etapes i es va editar durant tres legislatures senceres i l'inici d'una quarta. Va dependre de diverses conselleries, concretament de la conselleria que després de cada cicle electoral assumia les competències en matèria de joventut. Així, inicialment, la revista va ser editada per la Conselleria de Presidència (1997-1999); posteriorment per la Conselleria de Benestar Social (2000-2002), la Conselleria de Presidència i Esports (2003-2007) i la Conselleria d'Esports i Joventut (2007-2008), però sempre estava lligada a la Direcció General de Joventut.

La revista, malgrat que era una publicació finançada per l'Administració autonòmica, mai no es va convertir en un òrgan de propaganda partidista, sempre va mantenir la seva independència i la seva orientació crítica, encara que, naturalment, va ser sensible

als serveis, als programes i a les iniciatives públiques en matèria de joventut. Es va anar adaptant a les diferents sensibilitats polítiques amb la inclusió d'alguns articles escrits per tècnics de joventut de l'Administració o bé dedicant alguns monogràfics a exposar i valorar les polítiques de joventut del moment.

Els continguts de la *Tresquarts* es varen ajustar a les noves realitats, i a mesura que es generalitzava l'ús d'Internet i s'establien nous hàbits tecnològics, es varen incrementar progressivament els articles amb continguts relacionats amb l'ús i l'aplicació de les noves tecnologies de la informació i la comunicació en l'àmbit juvenil, amb la generalització dels ordinadors portàtils i els telèfons mòbils. D'aquesta manera, la revista s'adaptava als canvis tecnològics que s'anaven produint, i que acabarien per revolucionar les relacions i la comunicació interpersonal, així com la gestió de les organitzacions. Les noves tecnologies varen arribar a ocupar un espai important de la revista, amb articles que parlaven sobre els blocs o diaris digitals personals, els jocs en línia, la Viquipèdia, i el creixement i la fiabilitat d'aquesta. La revista es va preocupar d'oferir claus per entendre com es podia lligar a la xarxa; per lluitar contra l'exclusió digital, i perquè els menors fessin un ús responsable i segur d'Internet, amb consells per a les famílies.

També es varen produir alguns canvis i desplaçaments en les temàtiques tractades que implicaven un increment d'articles sobre determinats temes, com, per exemple, la importància que varen anar adquirint les qüestions relacionades amb la cooperació i la immigració.

En el número 7 de la revista es va oferir el primer índex temàtic dels articles dels sis primers números de la *Tresquarts*. Aquest índex, en format de quadre desplegable, proporcionava als lectors informació sobre els títols dels articles, els autors, els temes, la secció, el número i l'any en què s'havien publicat, a més del nombre de pàgines.

En el número 15 de la revista es va publicar un segon índex temàtic, amb referències bibliogràfiques sobre els quinze primers números.

Com a curiositat, destacam que en el número 21 el consell de redacció de la revista va impulsar el I Concurs de Fotografia *Tresquarts* amb la publicació de les bases del concurs en format de cartell desplegable. Era una iniciativa que intentava, en part, fer front a la dificultat creixent de disposar d'imatges per il·lustrar els articles.

En el número 24 es va encartar un breu qüestionari d'avaluació de la revista, amb la finalitat de copsar l'opinió dels lectors i valorar la possibilitat d'introduir alguns canvis en seccions, així com saber si agradaven els àmbits temàtics i l'enfocament de la revista en general. Però malauradament no hi va haver gaire temps d'implementar els suggeriments rebuts, ja que la revista es va deixar d'editar un any després.

Els continguts, els temes i les seccions

Des dels inicis, la revista *Tresquarts* va publicar estudis i investigacions, entrevistes, recursos, experiències i opinions, amb gran rigor i objectivitat. Va aportar nombroses referències bibliogràfiques, però també un com-

promís socioambiental ferm i sostingut en el temps, i una sensibilitat cap als grups i col·lectius més marginats i amb més dificultats per dur una vida normalitzada.

La llista de temes va ser molt àmplia, i el seu abast anava des de l'associacionisme juvenil fins a la formació jove, passant per l'animació sociocultural, la convivència a les aules, els còmics, la cooperació per al desenvolupament, la desigualtat digital, el desenvolupament comunitari, les discapacitats, els drets dels joves, les drogues i les addiccions, la globalització, l'explotació laboral, la formació juvenil, l'habitatge, la igualtat i la violència de gènere, la immigració, la intervenció socioeducativa, la integració sociolaboral, el maltractament entre iguals, els maltractaments domèstics, la multiculturalitat, el medi ambient i la sostenibilitat, els menors i la seva problemàtica, els intercanvis internacionals, les malalties, les noves tecnologies, la prevenció i la resolució dels conflictes juvenils, les polítiques de joventut, la salut i la prevenció, les relacions intergeneracionals, la seguretat viària i la sexualitat, entre d'altres.

Hi havia una sèrie de temes que es varen tractar de manera més periòdica pel fet de ser considerats d'actualitat permanent, com ara l'assetjament, l'anorèxia i la bulímia, els conflictes de convivència en l'àmbit escolar i la formació en el lleure. Malgrat la repetició temàtica, la perspectiva canviava, i els continguts es treballaven unes vegades en forma d'estudi, d'altres en format d'entrevista, d'aquesta manera es proporcionava una visió més complementària i s'ampliava l'horitzó de reflexió i d'anàlisi.

Una part important dels temes tenien a veure amb l'educació: l'educació ambiental, l'educació sexual, l'educació en el lleure, l'educació social, l'educació per al consum, l'educació i la família, i l'educació per la pau.

La revista també va divulgar els serveis i programes impulsats per la Direcció General de Joventut i per altres entitats públiques i privades, d'àmbit insular i municipal.

Els temes es classificaven en un índex o sumari que els agrupava en seccions, fet que facilitava la consulta per part dels lectors. Les seccions habituals de la *Tresquarts* eren actualitat, experiència, entrevista, opinió, recursos, recerca i investigació. I, de manera molt més esporàdica, hi havia aquestes altres seccions: agenda, concurs, exposició, formació, informació, personatge, publicacions, projecte i reportatge.

Els estudis i la connexió amb el món acadèmic

La revista va difondre les investigacions universitàries i va dedicar un espai considerable a divulgar els resultats d'estudis acadèmics relacionats amb la temàtica juvenil i l'oci educatiu. La relació va ser especialment fluida amb els departaments de Ciències de l'Educació i Psicologia de la Universitat de les Illes Balears, ja que eren col·laboradors habituals de la revista i proporcionaven una gran quantitat d'articles que resumien investigacions i treballs de recerca de docents i d'alumnes.

En el primer número de la *Tresquarts* ja es varen incloure tres estudis: el primer, el signava la professora Aina Calvo, i donava a conèixer els resul-

tats d'una investigació sobre l'impacte dels videojocs en els anys noranta; el segon, estava signat per un grup de treball lligat a la UIB, i tractava de la realitat sociolaboral dels joves del Rai-guer, i el tercer, signat per Immaculada Sureda, analitzava la influència familiar en la motivació dels joves.

Després d'aquest primer número, el consell de redacció va continuar apostant de manera regular per mantenir un pont obert amb la Universitat i els seus docents, els grups d'investigació i els estudiants, i oferia la revista per divulgar els resultats de les seves investigacions i dels seus treballs de recerca. Aquesta estreta col·laboració es va materialitzar amb la publicació de nous articles, com el que va escriure la professora María Teresa Adame, actual cap del Departament de Pedagogia Aplicada i Psicologia de l'Educació de la UIB, sobre els itineraris educatius a l'educació secundària obligatòria (ESO), i l'article sobre la hiperactivitat infantil del professor de psicologia de la UIB Mateu Servera. Altres articles d'investigació signats a títol individual varen ser els següents: un article sobre recursos per educar en la pau, escrit pel professor i activista pels drets humans Sebastià Barceló; un text de Lluís Ballester sobre els plans joves a l'Estat espanyol; un article sobre prevenció de l'assetjament escrit per la catedràtica Carmen Orte, adscrita a l'actual Departament de Pedagogia i Didàctiques Específiques de la UIB, i un article sobre addiccions escrit pel professor Ricardo Tejeiro, de la UNED, entre d'altres.

Entre els treballs col·lectius, destacam un estudi sobre l'educació intercultural a les Illes Balears, a càrrec del Grup de Recerca d'Educació In-

tercultural (GREI) de la UIB; un article en què s'analitzaven els contractes per a la formació a les Balears, de Francesca Salvà i Josep Quevedo; un article sobre la imatge corporal dels joves adolescents de Mallorca, fet per un altre grup de treball adscrit als estudis de pedagogia de la UIB; un estudi sobre la realitat social dels joves de les Illes, elaborat per un equip del Departament de Ciències de l'Educació de la UIB, i un estudi sobre la inserció laboral de les dones joves, en què s'analitzaven les dades de l'Enquesta de població activa del darrer trimestre del 1996, a càrrec de Belén Pascual i Lluís Ballester.

A vegades, els articles acadèmics resumien els continguts d'altres publicacions, com l'exposició sobre els itineraris educatius, de Maria Teresa Adame, en el número 2 de la revista. En altres ocasions, els articles acadèmics comentaven estudis d'altres entitats i institucions, com és el cas de dels articles de Lluís Ballester sobre l'ús del temps dels joves durant els caps de setmana, les dades referents als joves del padró del 1996 o l'article, publicat el juny del 1997, en què comentava un estudi fet pel Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) sobre expectatives i preocupacions socials dels joves.

Alguns dels estudis de recerca que es resumien no provenien directament de la universitat, sinó que eren encàrrecs de l'Administració a entitats privades. Un exemple d'aquest tipus de treballs va ser l'estudi de les necessitats dels fillets de Ciutadella, que va ser elaborat per un equip del GREC per encàrrec de l'Ajuntament d'aquest municipi menorquí i que es va publicar en el número 2.

La revista també va fer aportacions per ajudar a comprendre la conducta alimentària dels adolescents. Així, va dedicar dos números a divulgar l'estudi elaborat per un col·lectiu interuniversitari de docents sobre els hàbits alimentaris i la salut en l'adolescència, en què s'exploraven la influència dels factors psicològics en les pràctiques alimentàries i la percepció que en tenien les famílies.

Una menció especial mereixen els articles que al llarg d'aquests anys es varen dedicar als estudis de gènere, a la igualtat i al tema de la violència de gènere, una conducta delictiva alarmant, inseparable del masclisme, que malauradament continua ben present en la nostra societat i que causa un degoteig constant de dones assassinades. En aquesta temàtica s'emmarca l'article «Masculinitat i violència», de Nadal Blázquez, que presentava dues experiències sobre violència domèstica.

Serveis, programes i activitats de la Direcció General de Joventut i d'altres organismes públics

La revista va divulgar els programes i els serveis de la Direcció General de Joventut, amb informació del programa cultural Art Jove, del Servei d'Autoocupació Descentralitzat, que tenia com a destinataris els presents i futurs joves emprenedors de les Illes Balears, entre d'altres que veurem amb més detall.

En el número 15 de la revista s'informava de l'existència del Servei d'Informació d'Educació Sexual, que havia posat en marxa durant l'estiu del 2001 l'Institut Balear de la Dona i que consistia en un servei d'atenció

telefònica. Segons Joan Fàbregas, l'autor de l'article, les consultes més freqüents tenien a veure amb la prevenció d'embarassos i les malalties de transmissió sexual.

La revista va dedicar un article al programa Alter, impulsat per la Direcció de Menors i Família, un recurs d'intervenció socioeducativa de formació que s'adreçava a joves de 14 a 16 anys, amb risc alt de fracàs escolar, i en perill d'inadaptació al centre escolar, d'absentisme crònic i de desinterès pels estudis, i també a joves amb expedients de la fiscalia de menors. Aquest programa oferia activitats alternatives als joves de les Balears, que consistien bàsicament en tallers de formació professional en restauració de mobles, jardineria, manteniment d'instal·lacions, mecànica, xapatge, fusteria, cuina i perruqueria. Amb aquesta formació es pretenia que els joves adquirissin una sèrie d'aprenentatges bàsics que els permetessin retornar a l'ensenyament reglat.

Un altre programa important del qual es va ocupar la revista era el Programa de Formació i Inserció Laboral de Menors d'Es Pinaret, que tenia com a destinataris joves amb alguna mesura judicial d'internament i que estava promogut per la Direcció General de Menors i Família. Segons Mayte Alvarado (2005, abril, 18), autora del text, «la finalitat d'aquest programa no és només ajudar que el jove es reinserreixi en la societat, sinó que utilitzi els recursos laborals i formatius de la comunitat».

La *Tresquarts* número 11 va fer referència al Servei de Dinamització de Joves del Consell de Mallorca i al treball que feia amb joves de la part forana. Segons l'autora de l'article, An-

tònia Abraham (2001, desembre, 60), els proporcionava «un canal de comunicació entre els joves i els municipis on viuen» i «les eines perquè puguin dur a terme els seus propis projectes».

La revista, en el número 19 (2005, juliol), donava notícia de la segona edició del concurs «Emprèn i juga a Palma», una iniciativa que havia posat en funcionament l'IMFOF als instituts, i que consistia en un joc de taula que permetia als joves estudiants adquirir coneixements d'emprenedoria de manera lúdica per estimular l'esperit empresarial.

L'educació ambiental

L'educació ambiental ha tingut una presència constant en la publicació, des del número inicial, en què es parlava de «com fer una descoberta del medi?». L'aproximació a aquest àmbit educatiu es va fer des de diferents caïres, que oscil·laven entre la teoria i la praxi.

Pel que fa a l'aspecte més teòric i valoratiu, destaquen les reflexions aportades sobre l'impacte dels esports d'aventura, la sostenibilitat, el voluntariat ambiental, l'ètica animalista i els drets per als grans simis, el transhumanisme i el futur de l'espècie humana, l'Estratègia balear d'educació ambiental, el potencial d'Internet per a l'educació ambiental i la professionalització dels educadors ambientals.

Una gran part dels articles d'educació ambiental tenien un enfocament pràctic i proporcionaven als lectors nombrosos recursos didàctics senzills d'aplicar. En aquesta línia, destaquem els jocs, els tallers, els contes i altres recursos lúdics que ofería la revista, com els jocs de bosc, per apren-

dre jugant a la naturalesa, i els jocs de simulació com «El judici al cotxe», per aproximar-se als problemes de la mobilitat i «Vivint a la nau Terra», una dinàmica per entendre en què consistia el desenvolupament sostenible i les dificultats per aplicar-lo. Altres recursos lúdics que es varen donar a conèixer foren el dòmino ecològic, una adaptació del popular joc de taula, així com els tallers de fabricació de cuines solars per aprendre a estalviar energia i d'elaboració de sabó a partir de la reutilització dels olis de cuina; el compostatge de residus orgànics, els reculls de contes ecològics, les històries per comprendre el món i una guia de lectura de les revistes ambientals. També es varen publicar reculls de recursos digitals i audiovisuals, seleccions de jocs i pel·lícules ambientals per treballar el canvi climàtic i comprendre la crisi ecològica, com la trilogia Qatsi.

La revista *Tresquarts* també va donar a conèixer diversos itineraris de naturalesa que es desenvolupaven en indrets naturals i urbans de les Balears i que s'adreçaven tant als educadors formals com als qui treballaven en l'àmbit no formal, entre els quals destaquem l'itinerari per la costa d'Alcanada d'Alcúdia i la descoberta dels animalons o insectes.

La *Tresquarts* també es va interessar per donar a conèixer els equipaments per a l'educació ambiental, com el Centre de Recursos d'Educació Ambiental de les Illes Balears, que es coneixia pel seu acrònim, CREAIB, article que va escriure la que aleshores n'era la directora, Aina Borràs. Un altre equipament del qual es va parlar va ser l'Aula Interactiva de l'Aire, una aula educativa situada en un vell molí

restaurat per AENA que permetia treballar l'atmosfera i que, malauradament, ja ha deixat de tenir aquest ús educatiu.

L'enfocament més naturalístic també hi va tenir cabuda, a la revista, amb un article que proporcionava orientacions pràctiques per aprendre a usar la il·lustració naturalística com una eina educativa, i encara alguns altres més sobre sons de la natura i la descoberta del medi.

També es va incidir en la introducció d'hàbits ecològics en l'àmbit domèstic mitjançant l'explicació de com fer compostatge amb les restes alimentàries i de la reflexió sobre la urgència de fer un consum d'aliments crític per tal de garantir la seguretat alimentària a escala planetària.

En diversos articles es varen fer aportacions innovadores que anaven més enllà de les activitats educatives i que plantejaven la importància de transformar la gestió i l'organització escolar i del lleure per esdevenir models afavoridors de comportaments responsables i sostenibles. En aquest tipus d'articles s'incidia molt en les estratègies organitzatives per ambientitzar els centres educatius i les activitats de temps lliure. Aquest mateix enfocament s'adoptava en altres articles que posaven el focus d'atenció en l'avaluació ambiental i la introducció de millores en la gestió ambiental de les instal·lacions de lleure.

En aquest àmbit temàtic, es varen publicar també experiències significatives i exemplars, com els camps de voluntariat a la Trapa, unes estades a aquesta reserva natural propietat del GOB-Mallorca en les quals els joves participants, a més de col·laborar en el manteniment de la finca, tenien

l'oportunitat de consumir aliments de procedència ecològica i aprenien a minimitzar l'impacte ambiental estalviant aigua i fent un ús responsable dels recursos.

L'any 2005, la revista, en l'exemplar de juliol, va divulgar una altra experiència modèlica, la campanya de sensibilització domiciliària feta per l'Ajuntament de Puigpunyent, amb la finalitat d'informar la ciutadania de la posada en funcionament de la recollida selectiva de residus porta a porta. L'article, escrit per Joan Fàbregas (2005, juliol, 49-52), destacava que anteriorment l'ajuntament ja havia fet una campanya reeixida per sensibilitzar sobre l'estalvi d'aigua, en què posava l'accent en el cost econòmic de l'aigua i informava els veïns de la implementació de tarifes progressives per persona que gravaven el sobreconsum individual. En aquest article, el regidor de Medi Ambient de la localitat, Miquel Ramon, expressava la convicció personal que «és més important la sanció social que una sanció administrativa, que no aclarirà res». Ramon manifestava amb orgull que «Cada persona de Puigpunyent genera ara només 300 grams de residus o rebuig per dia, quan la mitjana per persona a Mallorca són dos quilos». L'article acabava obrint l'interrogant de si el model de gestió de residus aplicat a Puigpunyent era exportable a la resta de municipis.

L'educació social

L'educació social ha estat un altre dels temes que ha ocupat un gran nombre de pàgines de la revista. Es va donar veu al col·lectiu d'educadors i se'ls va convidar a compartir amb

els lectors reflexions sobre la seva pròpia activitat. Aquesta metareflexió va esdevenir una necessitat a partir de la fundació, el 2003, del Col·legi d'Educadores i Educadors Socials de les Illes Balears (CEESIB). Això no obstant, el primer article sobre educació social es va publicar el 1997, en el segon nombre de la revista, i estava escrit per Mateu Vanrell. El títol, «Acompanyar a...», indicava que es tractava d'un article molt personal i vivencial.

Dos anys després, el 1999, es publicava un segon article, «Educació social: I després de la carrera, què?», en què es recollien les opinions de quatre estudiants d'educació social i les seves reivindicacions de reconeixement professional i de la importància de crear un col·legi professional. L'article següent sobre aquest àmbit no es va publicar fins al 2003, coincidint amb el moment de la fundació del CEESIB. En aquest text, escrit per la Comissió Gestora del Col·legi (2003, novembre, 49), s'analitzava el passat, el present i el futur de l'educació social a les Illes Balears, i es recordava que la figura de l'educador social a les Illes «neix de l'educador especialitzat que atenia persones amb dificultats». Una fita important per a aquest col·lectiu va ser la creació l'any 1993 de l'Associació Professional d'Educadors Socials de les Illes Balears. L'educació social va rebre una gran empenta amb la instauració de la diplomatura a la UIB i la impartició d'aquests estudis el curs acadèmic 1994-1995. L'article esmentat també revisava les principals dedicacions dels educadors socials en l'animació sociocultural, l'educació d'adults i l'educació especialitzada en la socialització. Finalment, es feia referència als reptes de futur, que en aquell moment

eren els següents: ordenar l'exercici professional, representar els interessos generals de la professió, promoure el reconeixement social i professional de l'educació social i continuar treballant en un codi deontològic, entre d'altres.

L'any següent, el 2004, es va publicar un nou article sobre aquesta temàtica, concretament sobre l'acció socioeducativa i els valors que orienten els joves que treballen amb adolescents. En el número 17, de desembre del 2004, es va parlar dels educadors socials com a mediadors familiars, un nou àmbit de treball que aleshores s'obria per a aquest col·lectiu.

En el número 19, de juliol del 2005, Xemi Bosch utilitzava el provocador títol «A Catalunya, l'educador social ja no està de moda» per cridar l'atenció dels lectors sobre el grau de consolidació i professionalització de l'educador social en els diferents camps en els quals intervé. Segons Bosch, l'educador social estava plenament integrat en l'àmbit penitenciari i de la justícia juvenil, però, paradoxalment, la diplomatura d'educació social no estava reconeguda pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya per fer funcions d'orientació escolar.

L'any 2006, es va publicar un article sobre les propostes concretes que podia aportar l'educació social per combatre l'absentisme escolar al municipi d'Inca. En aquest mateix any, es publicava un article que plantejava la inclusió dels educadors socials en els departaments d'orientació dels centres educatius de secundària, una reivindicació que es va acabar produint en el curs 2017-2018 amb la incorporació dels anomenats tècnics d'interacció sociocomunitària (TISOC).

L'associacionisme

Des dels inicis, la revista va fer una aposta clara i decidida per l'associacionisme com un dels eixos temàtics prioritaris, com demostra el fet que en cadascun dels primers set números, publicats entre 1997 i 1999, hi havia articles sobre aquest tema. El primer dels articles, sobre associacionisme, el va escriure Albert de Gregorio en el número 1, i estava enfocat a parlar dels canvis que s'estaven produint en les associacions no lucratives de resultes del seu creixement i dels avenços en els mitjans informàtics i en les tecnologies de la comunicació. En el número 2 es parlava de l'associacionisme juvenil a les Pitiüses. En el número 3 es va fer una breu ressenya de les I Jornades d'Associacionisme Juvenil, organitzades per la Direcció General de Joventut i Família, i de l'Escola de Tardor del Consell de la Joventut. En el número 4 es varen exposar les conclusions de les jornades a les quals feia referència el número anterior. En el número 5 s'informava de l'escola del voluntariat. En el número 6 es feia referència a les II Jornades d'Associacionisme Juvenil. El número 7 donava compte del I Festival Mundial de la Joventut celebrat a Lisboa, amb el lema «Junts per a un món millor».

L'associacionisme es va tractar com un tema de permanent actualitat, tant des d'una perspectiva global, com també de manera molt concreta, amb la qual cosa s'aconseguia donar més visibilitat a associacions juvenils o que treballaven amb joves, i a la vegada s'afavoria una visió més analítica i reflexiva.

Al llarg de la seva existència, la revista *Tresquarts* va parlar de nombroses entitats en articles dedicats a agrupaments d'escoltes, com, per exemple, el que es referia a l'agrupament Capità Angelats de Sóller o al club d'esplai de Porreres. La revista també va fer esment de la tasca socioeducativa d'entitats com AMADIP i la seva acció centrada en l'atenció i la rehabilitació de persones amb discapacitats psíquiques.

Continuant amb les entitats orientades a millorar la qualitat de vida de les persones amb discapacitats, s'ha d'esmentar l'article sobre l'associació ASPAS, una entitat de mares i pares i amics de persones amb discapacitat auditiva que tenia com a objectiu principal millorar la qualitat de vida d'aquestes persones a través de l'assessorament, un servei d'atenció i de rehabilitació logopèdica i un servei d'orientació i suport a la formació i la inserció laboral.

Dins l'àmbit ecologista i excursionista, es varen dedicar articles a parlar del Grup Balear d'Ornitologia i de Defensa de la Naturalesa (GOB) i del Grup Excursionista de Mallorca (GEM).

Pel que fa a la cooperació i el desenvolupament, la revista va dedicar un article, signat per Catalina Sociés, a divulgar la tasca del Fons Mallorquí de Solidaritat i Cooperació, concretament en el número 3, de desembre del 1997.

També es va parlar de la tasca socioeducativa dels educadors de carrer del GREC, del treball de l'Institut de Treball Social i Serveis Socials (INTRESS) amb discapacitats físics i psíquics en el centre de formació ocupacional del Migjorn de Lluçmajor; de la

Societat Cooperativa Jovent i la seva feina d'inserció sociolaboral per a joves, i del projecte comunitari Barri en Acció, desenvolupat a la barriada de sa Indioteria de Palma.

Quant a l'àmbit sociolaboral, en el número 28 es va exposar el projecte de la Fundació Natzaret d'assessorament sociolaboral a joves tutelats o extutelats.

La revista també va donar a conèixer els programes informatius de Ben Amics, i la tasca d'inserció dels més desfavorits feta per PROBENS, una entitat sense afany de lucre d'àmbit estatal que tenia presència a les Balears i que en aquells moments, l'any 2005, estava iniciant una experiència al barri de la Penya d'Eivissa d'educar els propietaris d'habitatges socials llogats a immigrants per mirar de trencar els estereotips que estigmatitzaven aquests inquilins com a persones perilloses.

L'any 2007, amb motiu de l'obertura del Centre d'Atenció Sociosanitària a Persones que Exerceixen la Prostitució (CASSPEP), la *Tresquarts* va dedicar un reportatge a aquest centre gestionat per l'organització no governamental Metges del Món.

La revista no s'ocupava únicament de divulgar l'existència de les associacions i dels seus programes i iniciatives, sinó que també s'interessava en l'anàlisi d'aspectes més generals que afectaven tot el moviment associatiu. Així, després d'entrar en vigor la Llei orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del dret d'associació, la revista va voler aclarir en un article com afectava la nova llei a les associacions i especificar en quins casos s'havien de modificar i d'adaptar els estatuts i en quins altres no era necessari fer-ho.

Les efemèrides

La revista *Tresquarts* va recollir les diferents efemèrides relacionades amb l'associacionisme juvenil a mesura que s'anaven produint amb la publicació d'articles sobre els 15 anys d'esplai a Porreres, els 10 anys del Servei d'Educació Ambiental del GOB-Mallorca o l'aniversari de la inauguració de la comunitat terapèutica de Ses Sitjoles, dependent del Projecte Home. També es va dedicar un article a parlar de la Cooperativa Jovent, amb motiu del seu 20è aniversari.

La commemoració dels 20 anys del Consell de la Joventut de les Illes Balears (CJIB) va ser una oportunitat perquè la Comissió Permanent del CJIB escrigués unes retxes per fer-ne balanç i reflexionar sobre com veia el seu paper en relació amb el moviment associatiu. Segons aquesta Comissió (2005, juliol, 19), «durant aquests vint anys el CJIB ha estat al capdavant del debat social, els moviments socials i la promoció d'una joventut participativa que no es mostri indiferent a les qüestions que els afecten». També destacava el paper d'interlocutor del Consell amb l'Administració. En l'apartat d'autocrítica, la Comissió reconeixia la importància de fomentar la participació de les entitats juvenils en el Consell. Entre els reptes de futur, establia l'objectiu de lluitar per aconseguir més reconeixement de l'Administració pública.

L'any 2004 era el 25è aniversari del Centre d'Estudis de l'Esplai, un esdeveniment que va ser aprofitat per l'equip de redacció de la revista per entrevistar Pere Carrió, l'aleshores director d'aquesta escola laica de formació en el lleure, que va recordar els

principis d'independència, llibertat i laïcisme, i la implicació de l'escola en la defensa del català. L'article, escrit per Joan Fàbregas, aportava la dada significativa d'haver titulat gairebé dues mil persones des que es va obrir el 1979. També donava compte de la diversitat d'activitats fetes al llarg d'aquells anys, des de la gestió d'un casal de barri fins a la creació d'un club d'esplai.

L'any 2004, en l'exemplar de desembre de la revista, s'informava de la desaparició de Ràdio Jove després de 17 anys d'activitat. L'article destacava el paper de l'emissora en la formació de joves periodistes i la seva funció informativa al servei de l'actualitat juvenil, amb una especial dedicació a la música, la qual cosa va permetre la retransmissió en directe del Festival Pop Rock de Palma i la del Festival de Cançons de la Mediterrània, per exemple.

La celebració del 25è aniversari de la Constitució espanyola va ser un esdeveniment que es va aprofitar per reflexionar sobre els canvis experimentats en els joves durant aquest període històric. Aquesta efemèride jurídica va ser l'oportunitat triada pel professor Lluís Ballester per fer un balanç de l'evolució dels joves en els camps de l'educació, el mercat laboral, els estils de vida i el desenvolupament dels drets polítics i socials. El balanç general de Ballester (2003, novembre, 8-9) era de llums i ombres, identificava el perill d'exclusió de l'estat del benestar i dels conflictes socials, i el problema de «la manca de consciència política dels joves, l'apatia i el desinterès que mostren respecte de les qüestions polítiques i també la seva manca de participació en el procés polític». Una altra conclusió de Ballester sobre les

polítiques de joventut era que «una bona política de joventut es basa més en inversions de futur [...] i no només en activitats més tradicionals de campaments d'estiu, concerts, rebaixes en el consum, etc.».

Les entrevistes

La revista incorporava habitualment entrevistes a personatges populars d'un ampli espectre de perfils professionals, des del món de l'esport fins al món de l'espectacle. A més de l'atractiu que les entrevistes despertaven en si mateixes, de les opinions i dels temes que s'hi tractaven, aquest gènere periodístic era un recurs que acomplia la funció interna d'equilibrar els continguts de la revista i compensar els articles més especialitzats que requerien més concentració i temps de lectura. Generalment, les entrevistes oferien als lectors una aproximació informal a temes menys acadèmics i permetien conèixer una mica millor l'entrevistat i les seves opinions.

L'any 1997 es va publicar la primera entrevista, tot just en el primer número de la revista, i va ser a Mateu Tomàs, l'aleshores secretari del Centre d'Estudis de l'Esplai, una de les escoles de formació en temps lliure més antigues de les Balears. També en aquest primer número es va parlar d'educació formal i, més concretament, de la desmotivació als instituts, en format d'entrevista, a la conversa amb Margalida Rosselló, una docent que aquell any estava exercint d'orientadora a l'Institut Juníper Serra de Palma.

De manera més general, aquest mateix any es va parlar d'associacionisme juvenil amb Antoni Serra, en qualitat de president del Consell de la

Joventut d'Eivissa i Formentera, i d'associacionisme a les Pitiüses amb Marí José García, que exercia de directora de l'escola d'educadors de temps lliure S'Estaló, a Eivissa.

En el número 2, de juny del 1997, es va donar veu a Josep Pizà, el gerent de la recentment creada Xarxa d'Instal·lacions Balears (XIB), en una entrevista que tenia un caire més institucional. Posteriorment, l'any 1998 es va donar continuïtat a la temàtica sobre associacionisme, però en un vessant més vinculat al lleure illenc, amb una entrevista col·lectiva a diversos directors de temps lliure en què varen parlar críticament de les activitats de vacances. Aquest número també va incloure una entrevista a Juan Manuel Gómez, l'aleshores president del Consell de la Joventut de les Illes Balears.

L'any 1999, la Tresquarts va entrevistar Ramon Serra i Pere Carrió, directors de l'Escola d'Esplai de les Illes i del Centre d'Estudis de l'Esplai respectivament, les dues entitats que lideraven la formació de monitors i directors de temps lliure en aquell moment. Un any abans, l'any 1998, s'havia publicat la primera entrevista a un esportista professional, el futbolista manacorí Miquel Àngel Nadal, en què recordava el seu pas pel RCD Mallorca. L'entrevista següent es va publicar l'any 2000, i va tenir per protagonista una altra esportista professional, en aquest cas la ciclista llorencina Margalida Fullana. Aquesta línia temàtica d'entrevistes a esportistes va continuar amb la conversa amb l'alpinista i viatger Juan Antonio Olivieri, més conegut en el món de l'esplai com a «Oli», aprofitant la seva gesta d'haver coronat l'Everest. També es va publicar un extens diàleg amb Joan Carles

Palos, un dels màxims referents illencs de l'excursionisme i el muntanyisme. En l'entrevista, conduïda per Joan Fàbregas, Palos analitzava l'evolució històrica del Grup Excursionista de Mallorca (GEM), en qualitat de president, i posava en relació l'afició a l'excursionisme amb la conservació de la naturalesa.

L'any 1999, es va publicar la primera entrevista amb enfocament ambiental al periodista català Jordi Bigas, aprofitant la seva vinguda a Palma convidat pel GOB, per pronunciar una conferència sobre les noves professions ambientals. El títol, «Les crisis ambientals han fet néixer noves professions», resumia de manera molt precisa la seva opinió sobre el tema.

L'any 2001, la periodista Marga Font va entrevistar el secretari general de la Unió de Pagesos, Jaume Pocoví, un jove pagès marratxiner de 27 anys. Pocoví incidia en els canvis de la pagesia i la modernització tecnològica, que permetia controlar el reg, abonar, i fins i tot, graduar la intensitat lumínica dins un hivernacle a distància amb un ordinador. Font (2001, maig, 41-46) va destacar l'opinió de Pocoví sobre la influència positiva de la mecanització en la supervivència del camp mallorquí i el manteniment de l'activitat agrària dels pagesos, malgrat l'estancament dels preus. Concretament, va destacar el fet que «un home del camp fa el doble de feina de la que abans en feien vint».

El maig de l'any 2001 es va publicar una entrevista a Javier Barés, director de l'Oficina de Defensa del Menor, centrada en la recentment aprovada llei del menor. L'opinió de Barés sobre aquesta llei era positiva, ja que, segons va dir, pretenia «reeducar els joves

que cometen qualche mena de delictes», però també hi veia algun aspecte negatiu, en la mesura que «continua essent una llei penal». Barés també reclamava la creació de centres propers als llocs de residència habitual dels joves, i també sol·licitava més celeritat als fiscals i jutges per dictar sentències. La seva proposta era que la imposició de la sanció no es podia torbar més de dos mesos, comptats des de la comissió del delictes.

L'any 2002, el periodista Sebastià Bennàssar va ser l'encarregat d'entrevistar l'escriptor i també periodista Joan Manuel Oleaque. La conversa va girar entorn de l'ètica periodística. Oleaque reivindicava un periodisme normal, que no hagués de recórrer a la informació fems, ni «apel·lar a les vísceres de l'espectador» per aconseguir audiència.

Un altre personatge entrevistat va ser el sociòleg Joffre López, un dels coautors de l'estudi sobre habitatge promogut per l'Observatori Jove d'Habitatge a Espanya (OBJOVI). Segons el presentava l'avanç editorial de la revista de novembre del 2003, pretenia «determinar el grau d'emancipació dels joves i l'esforç que realitzen per accedir a l'habitatge». Ja anant als continguts, en l'article, Joffre reconeixia que «la major part del sou dels joves es destina a pagar la compra d'un habitatge, en unes proporcions que són molt fortes», un fet que s'agreuja si es tenia en compte la cultura de la propietat existent a Espanya.

L'any 2004 es publicava una entrevista a tres joves militants de diferents partits polítics, PSM, PP i PSIB. En aquest col·loqui, conduït per Marga Font (2004, octubre, 58), s'observava que els entrevistats coincidien en al-

gunes opinions, que Font va resumir amb aquestes paraules: «els joves que militen coincideixen en alguns punts: veuen la política com una eina per transformar la societat, donen molta importància als petits temes locals [...] i creuen que cal obrir els partits als joves per fer caure els prejudicis que envolten el món de la política».

Pel que fa l'àmbit de la cultura i l'espectacle, no podem deixar d'esmentar l'entrevista al conegudíssim i provocador pallasso italià Leo Bassi que es va publicar l'any 2001. Bassi s'hi autodefinia com a «pallasso del poble» i comentava que evitava ser un «pallasso per a intel·lectuals». El missatge que traslladava a l'entrevista concedida a Marga Font (2001, maig, 32) era que «cal mantenir la diferència, i el plaer de ser diferent i únic; aquest és el missatge central dels meus espectacles. Diversitat és bellesa, actuar fora dels criteris de tota lògica, ser lliure».

L'any 2006, Joan Fàbregues va entrevistar l'actor mallorquí Miquel Àngel Torrens, i va repassar la seva extensa carrera teatral i televisiva com a presentador i intèrpret i sobretot, l'experiència de representar un dels papers principals a la sèrie televisiva d'IB3 *Vallterra*. L'interès pels personatges del món de l'espectacle va continuar el 2007 amb una nova entrevista, aquesta vegada a Toni Masegosa, un tereseter, clown i mag, en la qual explicava com havia deixat la seva feina com a educador de carrer per dedicar-se als espectacles de carrer per a infants.

La *Tresquarts* també va publicar altres entrevistes relacionades amb temes d'actualitat, com la mobilitat urbana. Així, l'any 2005 es va abordar el tema de l'accidentalitat en una entre-

vista al músic Víctor Uris, tetraplègic des dels setze anys a causa d'un accident de moto, va explicar les seves vivències des que va haver d'aprendre a viure assegut a una cadira de rodes en xerrades a instituts. Finalment, l'any 2008 es va organitzar un col·loqui amb ciclistes de Palma, en què es varen recollir les seves impressions i sobretot les dificultats que tenien a l'hora desplaçar-se per la ciutat.

Els monogràfics

Durant els onze anys de vida de la revista *Tresquarts* es varen editar fins a tres números monogràfics, 2001, 2005 i 2007, dedicats al Pla Jove, l'estudi de la realitat social dels joves i la immigració respectivament.

En el monogràfic sobre el Pla Jove, que corresponia al número 11 de la revista, de desembre del 2001, s'exposaven les línies mestres del Pla Estratègic de Joventut que estava previst desenvolupar durant el període 2001-2004. Un dels aspectes destacables del Pla era que no tractava de joventut, sinó de joves, en un intent de substituir la rigidesa d'un concepte molt marcat històricament per un altre de més obert i dinàmic que valorava la joventut com un procés que es perllongava en el temps, una etapa vital que acabava quan es donaven simultàniament quatre factors: la independència econòmica, l'autoadministració dels recursos, l'allotjament en propietat i l'autonomia personal. El Pla també rompia la concepció transicional de la joventut, en la mesura que ja no es considerava únicament un estat o una etapa de transició cap a la vida adulta que es podia atribuir a un grup social homogeni que com-

partia una determinada edat, talment ens recorda Lluís Ballester (2001, desembre, 52-53) quan diu que: «les característiques, els valors, les expectatives i els comportaments dels joves no són un producte exclusiu del fet de compartir la mateixa edat, sinó també de compartir unes determinades experiències històriques».

Per la seva banda, Assumpta Mas (2001, desembre, 56-59), tècnica de Joventut del Govern balear i coordinadora del Pla Jove, destacava la voluntat del Govern de donar resposta «a les necessitats, els problemes i les demandes dels joves de les Illes», tenint en compte que eren molt plurals i que aquesta constatació requeria un enfocament transversal de les polítiques de joventut. També feia referència al fet que el Pla era el resultat d'un procés de participació, de debat i de diàleg amb els diversos agents de joventut i entre direccions generals de l'Administració. Segons Mas, el Pla Jove era un pla de govern centrat en «els nous enfocaments de les polítiques afirmatives de drets», amb «un conjunt d'actuacions estructurades i avaluable», que implicaven vint-i-tres direccions generals i tres entitats autònomes. A més, el Pla preveia el seguiment, l'avaluació i l'actualització anual.

El Pla establia 249 mesures concretes distribuïdes en 9 àmbits: cultura i temps lliure; educació; esports; habitatge; informació i mediació; participació, associacionisme i cooperació; salut; serveis socials, i treball i formació.

Una de les valoracions positives del Pla era que les actuacions definides anaven acompanyades d'un pressupost i de terminis d'execució i de compliment dels objectius.

La *Tresquarts* va voler saber quina valoració feien del Pla alguns dels destinataris que es veurien afectats per les seves directrius, més concretament un regidor de l'Ajuntament de Porreres, relacionat amb l'esplai juvenil; un informador juvenil de l'Ajuntament de Sant Josep d'Eivissa, i una treballadora de l'oficina d'informació del Castell, a Menorca. Tots tres coincidiren a valorar la necessitat de l'aprovació del Pla; en canvi, els treballadors d'Eivissa i Menorca no esperaven que tingués gaire repercussió en els municipis respectius, mentre que el regidor de Porreres pensava que la incidència del Pla en el seu municipi podria ser molt important i serviria de termòmetre del seu èxit o fracàs.

Pel que fa al medi ambient, el Pla establia que era un objectiu prioritari, però segons Miquel Àngel Ballester (2001, desembre, 27-36), l'autor de la valoració de les mesures proambientals recollides en algunes àrees temàtiques del Pla, aquestes eren parcials i insuficients. D'altra banda, Ballester trobava a faltar «una àrea temàtica específica referida al medi ambient», ja que no era incompatible amb la transversalitat adoptada.

El monogràfic també va analitzar la normativa referent als joves a les Illes Balears en comparació amb les normes vigents a altres cinc comunitats autònomes de l'Estat. El Pla plantejava que calia actualitzar la normativa d'activitats de temps lliure i la formació dels monitors i directores de lleure, i preveia incloure criteris de qualitat referits als serveis d'informació, entre d'altres.

El segon monogràfic, per ordre de publicació, va sortir en el número 20 de la revista i es va publicar el mes de

novembre del 2005. Se centrava a divulgar l'anàlisi de la realitat social dels joves a les Balears. Es tractava d'una investigació sociològica emmarcada en el Pla de Joventut 2005-2008. Aquest estudi va proporcionar una radiografia de la realitat dels joves balears de 15 a 29 anys. Els temes que es varen analitzar a l'article es corresponien amb els de l'estudi: la demografia, les condicions de vida, les relacions de parella, i els fills, els estudis, la feina, la salut i la sexualitat, els valors i la ideologia, la llengua i els serveis per a joves.

Els titulars aportaven una visió molt ajustada als resultats de l'estudi. Així, es podia llegir en relació amb l'emancipació que «els joves de les Illes s'independitzen més prest que la resta, malgrat les dificultats econòmiques i d'habitatge». Un altre titular destacava que «els illencs comencen les relacions més prest que la resta», que es detallava amb la dada que «les Balears compten amb el doble de parelles joves i el triple de separacions que la mitjana nacional». Quant a les relacions socioafectives, el titular indicava que «la gran majoria de joves té amistats íntimes i alhora un ampli cercle d'amics». La conclusió sobre els estudis no era gens bona perquè reflectia la pèrdua d'estudiants a escala insular i també estatal. La dada més rellevant sobre la feina era que el percentatge de joves actius havia augmentat de manera molt notable, ja que «fins al 77,1 % dels joves manifesten que han tingut alguna activitat laboral remunerada». En relació amb l'oci, el titular afirmava que «els joves de les Illes veuen més televisió que la resta, però també llegeixen més». L'article sobre lleu-

re deia que els joves illencs «també viatgen i van més d'excursió, i usen més l'ordinador i les videoconsoles». Pel que fa a la salut i la sexualitat, el titular era que «els joves de les Balears tenen la primera relació sexual completa als 16,8 anys, quasi un any abans que la mitjana espanyola». En salut alimentària, les notícies no eren bones, ja que s'havia observat que «el 40 % dels joves no tenen el pes adequat». En relació amb la identitat, els joves manifestaven que se sentien tant espanyols com de la seva illa o ciutat. En el tema dels valors, «la gran majoria dels joves es mostren a favor de l'avortament lliure. D'altra banda, són contraris que es permeti el consum de drogues toves o que una comunitat autònoma se separi d'Espanya». Quant als coneixements lingüístics, «gairebé el 67 % dels joves parla i escriu el català de les Illes; un 9 % declara que el parla, però no l'escriu, i més del 16 % assenyala que el coneix, encara que no el parla ni l'escriu». Finalment, el monogràfic acabava fent referència al desconeixement dels joves dels serveis que els presten les institucions públiques.

El tercer i últim monogràfic tractava del tema de la immigració, va sortir en el número 26 de la *Tresquarts* i es va publicar el mes de desembre del 2007. En els diversos articles s'analitzaven les dades sobre l'evolució de la població de les Balears en els darrers anys i la funció integradora de l'educació a través de l'experiència d'un centre de secundària ubicat a la perifèria de Madrid. També s'analitzava l'evolució de la població estrangera a Espanya segons les dades proporcionades per l'Institut Nacional d'Estadística. Finalment, s'estudiava la res-

posta educativa donada a la diversitat durant l'etapa de primària als centres educatius de les Balears.

Les experiències i les iniciatives més curioses i originals

En aquest apartat, hem seleccionat algunes de les experiències i iniciatives més curioses, innovadores i sorprenents que es varen publicar a la revista.

L'any 1998, la revista es va fer ressò d'una iniciativa molt interessant i atractiva anomenada "Tiram sa casa per sa finestra", organitzada per la Delegació de Joventut de l'Ajuntament de Manacor, una diada que convidava els col·lectius i associacions juvenils de la comarca a donar-se a conèixer mitjançant actuacions i espectacles al carrer.

L'any 1999, hi ha dos articles que es poden incloure en aquesta categoria. El primer parlava sobre la prevenció dels atropellaments infantils a partir de l'audició. En aquest article, els autors sostenien la idea que «determinades estratègies d'entrenament en atenció i percepció auditives poden accelerar el procés normal de maduració i milloren la capacitat de discriminació auditiva i la percepció de risc de l'infant», d'aquesta manera es pot contribuir a minvar l'elevada taxa d'accidents infantils. El segon text era un recurs que consistia en l'aplicació de les paradoxes en el treball socioeducatiu amb joves i adolescents. El sociòleg Lluís Ballester, l'autor, proposava estimular el procés de raonament i les habilitats mentals dels joves mitjançant el joc amb paradoxes, és a dir, fent servir afirmacions que inicialment poden semblar absurdes,

però que posteriorment poden ser correctes des d'un punt de vista lògic. Ballester (1999, setembre, 56-57) posava l'exemple de la famosa paradoxa de Russell del barber d'un poble que «afaita totes les persones que no s'afaiten a si mateixes, i només a elles. Inicialment no hi ha cap problema, aquest barber afaita tots els qui li ho demanen, sempre que no s'afaitin ells mateixos. Però què passa amb el barber? És un habitant del poble, però s'afaita a ell mateix?». La paradoxa es planteja obertament quan suposam que el barber s'afaita a si mateix: «com que resulta que és un habitant del poble que s'afaita a ell mateix, no hauria de ser afaitat pel barber i, per consegüent, no hauria de ser afaitat per ell mateix».

L'any 2004, la revista va dedicar un article a quatre estudiants mallorquins de Física de la Universitat de les Illes Balears que varen ser seleccionats per l'Agència Espacial Europea (ESA) per participar en un experiment en condicions de gravetat zero. L'autor de l'article, Joan Fàbregas (2004, octubre, 12) escrivia que els estudiants que havien de participar en aquest experiment d'ingravedesa «havien de tenir unes condicions físiques satisfactòries. Per aquest motiu hagueren de passar per una sèrie de proves que es realitzaren a Barcelona». Un dels estudiants comparava la sensació d'ingravedesa amb bussejar a la mar o colcar en una atracció de fira, encara que eren aproximacions que no podien reproduir del tot el fet que durant la ingravedesa el cos no pesàs.

Una altra iniciativa remarcable va ser l'edició del llibre *Cuina per a universitaris*, en una edició de la UIB, que va cridar l'interès de Joan Fàbregas,

que va dedicar l'article «l aquí, com es diu *tomillo*?» a comentar amb l'autora, Antònia Serrano, els continguts del seu llibre, que anava dirigit als joves sense gaire experiència a la cuina. A l'entrevista feta l'any 2007, Serrano feia referència a la riquesa toponímica de la cuina. Durant la conversa, es varen posar de manifest els barbarismes culinaris, causats pel fet que la majoria de l'etiquetatge dels aliments no era en català. L'article es tancava amb dues receptes que explicaven l'elaboració de dues begudes.

Continuant amb els llibres, l'any 2006, en el número 21, la revista va fer una ressenya en els temes d'actualitat de la publicació del llibre *SMS en català*, un treball pioner, ja que no hi havia constància d'un precedent ni en castellà ni en català sobre aquesta temàtica. El llibre estava escrit per les filòlogues Caterina Canyelles i Margalida Cunill, i tenia com a finalitat oferir al lector jove pautes senzilles per escriure missatges de mòbil respectant la normativa gramatical catalana. En el pròleg, Joan Melià considerava que la publicació, a més de ser molt oportuna, tenia altres mèrits, com oferir nombrosos exemples per aprendre a abreujar de forma gramaticalment correcta.

Un dels articles més curiosos es va publicar aquell mateix any amb el títol "Posa una telesèrie al teu mòbil". En aquest text, Joan Fàbregas presentava la primera telesèrie «de butxaca» espanyola, titulada *Supervillanos*, un serial que havia estat enregistrat per ser vist en pantalla de mòbil, i que contava una història, entre sorprenent i surrealista, protagonitzada per «una família alienígena que, després d'avarar-se la seva nau espacial en plenes

vacances, ha de fer una aturada tècnica al planeta Terra, concretament a un polígon industrial d'un barri madrieny». Fàbregas (2006, abril, 43) recordava que els nord-americans havien estat els primers «a posar en marxa la moda del serial via mòbil, que allà anomenen *mobilsades*, de l'anglès *mobile* i *episodes*».

Una altra experiència radicalment diferent de l'anterior, però igualment interessant, es va publicar el juliol del 2006, en el número 22, i donava visibilitat a una convivència intergeneracional entre una estudiant i una padrina mallorquina en el marc del programa «Viure i conviure pels estudiants», que impulsava en aquell temps l'Ajuntament de Palma. Es tractava d'una iniciativa pública basada en la convivència entre generacions, que «posa en contacte estudiants que cerquen allotjament durant el curs acadèmic amb una borsa de gent gran disposada a acollir-los a ca seva a canvi de companyia», i que implicava una disposició solidària i de generositat per part dels estudiants.

En el número 24 d'abril del 2007, la redacció de la revista va escriure un article titulat «Second Life, una vida virtual amb pros i contres reals», en què descrivia Second Life, un joc creat el 2003 –inspirat en la novel·la de ciència-ficció *Snow Crash* i el moviment cultural *ciberpunk*– que permetia a l'usuari convertir-se en un personatge virtual o avatar i adquirir una segona vida; que el deixava interactuar amb altres personatges de ficció, i que li oferia manejar una moneda virtual, els anomenats dòlars *linden*. En aquest entorn digital es podia invertir i anar de compres, practicar sexe virtual i fer moltes altres accions del món real.

L'usuari disposava de les eines informàtiques per construir edificis i fabricar qualsevol objecte. L'article també analitzava els riscos psicològics i econòmics d'aquest joc.

En aquest mateix número, es parlava d'una altra experiència, la de viure sense doblers, en un article que duia per títol «Recursos gratuïts a la xarxa per dur una vida més barata i solidària» i que informava els lectors de les oportunitats de fer activitats gratuïtes amb idees extretes i seleccionades de la pàgina web *sindinero.org*. Segons l'article, escrit per la redacció de la revista, el web oferia assessorament gratuït sobre ajudes socials, habitatge, urbanisme, salut, dret, consum, etc. Una altra secció d'aquesta mateixa web donava notícia de formació gratuïta en diverses disciplines artístiques, idiomes, ciències i informàtica. Hi havia també una secció molt curiosa que es deia «Fes-ho tu mateix», en què es donaven consells pràctics i s'explicava, per exemple, com desembossar un inodor, construir una guitarra elèctrica o fer iogurt casolà. A la secció sobre viatges s'oferien idees per viatjar de franc a través d'intercanvis d'allotjaments i de la compartició de vehicles.

Una altra iniciativa que mereix ser recordada es deia «Artà, amb ulls d'infants», que havia estat promoguda per l'Ajuntament d'aquesta localitat dellevant mallorquí. Es tractava d'una exposició que mostrava els treballs i les activitats desenvolupades pels infants dels centres educatius d'Artà en què ensenyaven el seu poble des de la seva pròpia mirada «amb l'objectiu que tothom conegués els seus criteris i per tenir una eina que servís per millorar-ne l'entorn més immediat» i que

culminava una feina prèvia feta durant uns quants cursos escolars. L'exposició permetia visualitzar un mapa emocional del poble. Segons Margalida Morey (2007, desembre, 4-7), la tècnica de l'Ajuntament responsable del projecte: «Aquest mapa havia d'expressar la visió afectiva dels nins i nines del seu poble: els llocs que els provoquen sentiments positius i els que els provoquen emocions negatives». El mapa emocional era el resultat d'una metodologia participativa i oferia una informació valuosa que el consistori podia tenir en compte per millorar la qualitat de vida dels seus habitants. Aquesta experiència infantil, recollida en el número 27, de desembre del 2007, estava basada en el projecte del pedagog i il·lustrador italià Francesco Tonucci «La ciutat dels infants».

En aquest mateix número, l'educadora Maria Rosselló parlava d'una experiència saludable molt singular, la hipoteràpia, i descrivia la influència positiva de la pràctica de l'hípica en infants amb discapacitats. Dos anys abans, el 2005, ja s'havia parlat d'hipoteràpia i dels seus efectes particularment beneficiosos en paraplàgics i pacients amb trastorns neurològics.

El llegat i l'actualitat de la *Tresquarts*

A tall de conclusió, és el moment de compartir unes breus reflexions sobre les dificultats i les aportacions de la revista *Tresquarts* després de dotze anys des que es va deixar d'imprimir que donen una certa perspectiva temporal.

En primer lloc, destacam algunes de les mancances o dificultats. En aquest sentit, un dels principals

inconvenients que ha tingut la revista ha estat la pressió d'aconseguir equilibrar els continguts per tal de donar cabuda a la realitat pluriinsular en relació amb la joventut i l'oci educatiu. Aquest equilibri no sempre s'ha aconseguit, com es pot observar amb una anàlisi detallada dels continguts, car la presència de la realitat juvenil de Mallorca ha tingut molt més pes que la menorquina, eivissenca i formenterera. Aquest biaix es va produir a causa de la confluència dels problemes següents: per una banda, la manca de col·laboradors i de contactes fora de Mallorca per part de l'equip de redacció, i, per una altra banda, el resultat de la debilitat intrínseca del teixit associatiu de Menorca, Eivissa i Formentera, conseqüència lògica d'una menor agenda d'activitats, de serveis i de programes per les seves dimensions geogràfiques i poblacionals.

Un altre punt dèbil deriva de la periodicitat, més o manco quadrimestral, de la *Tresquarts*. Aquesta periodicitat irregular va impedir donar una resposta més immediata als temes d'actualitat, a la vegada que va dificultar el manteniment d'una agenda d'activitats, com a secció fixa, que fos realment útil per als lectors. Sovint, la revista es publicava a massa distància de les activitats fetes o bé massa aviat quan els actes encara no acabaven d'estar programats.

L'objectiu fundacional de promoure la participació dels lectors en la revista tampoc no es va acomplir, ja que els autors de la major part dels textos formaven part del consell de redacció, o bé eren el resultat de contactes i col·laboracions externes sol·licitades per ells mateixos.

La revista va patir una mancança que no es podia atribuir a cap debilitat interna, ni tampoc als promotors ni editors, sinó a la realitat analògica del moment, i era que el seu abast estava molt limitat a causa del format imprès. Si la revista s'hagués publicat avui en dia, amb l'actual desenvolupament d'Internet i les xarxes socials i del món digital, hauria tingut molt més ressò i visibilitat. Les conseqüències del format físic de la revista encara tenen una incidència negativa en l'actualitat, que es pot mesurar per l'escassa presència de referències i citacions de la revista a Internet.

Entrant en les aportacions i els mèrits de la publicació, és indubtable que la revista *Tresquarts* va cobrir un buit històric en les publicacions especialitzades en joventut i lleure a les Illes Balears, com també és igualment cert que es va convertir en un referent per a l'elaboració d'estudis sobre aquests àmbits.

La revista va saber mantenir el rigor informatiu, i a la vegada va seguir una línia editorial compromesa i sensible amb l'actualitat jove, preocupant-se de donar visibilitat a col·lectius socials marginats i en risc d'exclusió. A més, va saber estar atenta a les problemàtiques que afectaven més directament els joves, com l'accés a l'habitatge o els riscos per a la salut de les drogues i les conductes addictives.

Un altre punt positiu que cal destacar és la imatge que es va donar dels joves. La *Tresquarts* va oferir una mirada que defugia el victimisme i la visió negativa que la societat projectava sobre aquesta etapa vital, i que associava la joventut amb les drogues, la delinqüència i altres problemes socials. Això no vol dir que no es parlàs

dels problemes juvenils, però l'aproximació defugia la criminalització i els tòpics i arquetips socials. Els articles que tractaven dels problemes associats a la joventut estaven molt allunyats del sensacionalisme i dels titulars fàcils, estaven enfocats a sensibilitzar i incidien en les actuacions preventives.

La revista *Tresquarts* també va saber donar valor a la feina associativa d'entitats i de voluntaris donant importància al medi ambient; cridant l'atenció sobre la gravetat de la crisi climàtica i socioecològica, i aportant solucions. Va saber posar el focus en la divulgació d'iniciatives i en programes públics dirigits als joves.

Un altre encert de la revista va ser contribuir a trencar el reduccionisme que identificava el lleure juvenil principalment amb les activitats de vacances i els campaments d'estiu. La *Tresquarts* va saber ampliar el camp de visió, i incidir en les associacions, la seva tasca continuada, els agents i la formació dels educadors. En definitiva, va aportar una perspectiva molt més rica i diversa de l'àmbit del lleure.

La periodicitat de la revista també va implicar un aspecte positiu, en la mesura que va permetre fer anàlisis dels fets i dels esdeveniments d'actualitat amb més perspectiva i profunditat, de manera que evitava improvisacions i precipitacions.

Al llarg dels onze anys d'existència, la revista va donar veu a nombrosos docents, grups de recerca universitaris i estudiants, i va resultar un estímul per aprofundir en determinades temàtiques i problemàtiques. Es pot dir que els estudis dedicats a analitzar la realitat social dels joves de les Illes han proporcionat percepcions i informacions vàlides per dissenyar i

millorar les actuacions públiques en matèria de joventut, així com incrementar-ne l'efectivitat i l'eficàcia sobre el col·lectiu jove.

Com a persona directament implicada en aquest projecte editorial, puc dir que sempre va ser un repte de l'equip de redacció mantenir un equilibri entre els interessos personals, les preferències dels lectors potencials i els criteris tècnics i polítics, i crec que no m'equivoc gaire si dic que aquest equilibri es va aconseguir la major part del temps.

Més enllà de la implicació personal en la revista, i adoptant un punt de vista tan objectiu com sigui possible, és necessari reivindicar la bona feina duta a terme, el grau d'implicació dels agents de joventut i lleure, el valor històric del projecte editorial, les aportacions fetes i la utilitat que tenen avui en dia com a font de consulta i radiografia de l'evolució de les polítiques públiques entorn dels joves i les seves problemàtiques.

A més, la revista continua sent un recurs molt útil com a font documental per elaborar estudis sobre la problemàtica juvenil illenca, però també pot proporcionar informació per conèixer i valorar les polítiques de joventut desenvolupades a les Illes Balears.

Actualment, tots els exemplars de la revista estan sota la custòdia de l'Institut Balear de la Joventut, en dipòsit en el seu arxiu. Per afavorir-ne la consulta, la Direcció General de Joventut n'ha digitalitzat els continguts, encara que en el moment de redactar aquest article la versió digital de la revista encara no està a disposició del públic.

Finalment, es pot considerar que l'ANUARI DE LA JOVENTUT, que ha acollit aquest article, està donant continuïtat

al vessant més investigador de la revista *Tresquarts*. Per tant, es pot entendre que l'esperit que va veure néixer la *Tresquarts*, ara fa tot just 25 anys, continua viu i donant els seus fruits.

Agraïments finals

Voldria donar les gràcies a Sebastià Marí i Lluís Ballester, perquè, encara que no apareguin com a autors d'aquest article, han contribuït indirectament a fer-lo realitat amb la seva bona feina a la revista *Tresquarts*. També els he d'agrair la revisió de l'article i la diligència a l'hora de fer-la. Per acabar, vull donar les gràcies a l'equip de l'ANUARI DE LA JOVENTUT, per la confiança dipositada en mi cedint-me aquest espai i, especialment, per haver sabut donar continuïtat a la recerca en matèria de joventut iniciada per la *Tresquarts*. Per molts d'anys!

Referències bibliogràfiques

- ABRAHAM, A. (2001). El servei de dinamització sociocultural del Consell de Mallorca. *Tresquarts*, 11, 60-65.
- ALVARADO, M. (2005). Es Pinaret. Programa de formació i inserció sociolaboral de menors. *Tresquarts*, 18. 35-42.
- BALLESTER, M. À. (2001). El Pla Jove i altres estratègies d'acció ambiental. *Tresquarts*, 11, 27-36.
- BALLESTER, Ll. (1999). L'aprofitament de les paradoxes en el treball socioeducatiu. *Tresquarts*, 7, 55-57.

- BALLESTER, Ll. (2001). La construcció de la «joventut» a les modernes «societats del benestar». *Tresquarts*, 11, 44-55.
- BALLESTER, Ll. (2003). Els joves davant 25 anys de canvis: Constitució i reforma social. *Tresquarts*, 14, 4-10.
- BENNÀSSAR, S. (2001). Entrevista a Javier Barés, director de l'Oficina del defensor del Menor. *Tresquarts*, 10, 19-21.
- BENNÀSSAR, S. (2002). Entrevista a Joan Manuel Oleaque: «Es pot fer periodisme normal, sense recórrer al fems». *Tresquarts*, 13, 19-21.
- BENNÀSSAR, S. (2003). Joventut i habitatge a les Illes Balears. Joffre Lòpez: «Al final sempre són les administracions les que han de fer una política pròpia d'habitatge». *Tresquarts*, 14, 31-39.
- COMISSIÓ GESTORA DEL COL·LEGI D'EDUCADORES I EDUCADORS SOCIALS DE LES ILLES BALEARS. (2003). Present i futur de l'educació social a les Illes Balears. *Tresquarts*, 14, 48-52.
- COMISSIÓ PERMANENT DEL CJIB. (2005). 20 anys de CJIB. *Tresquarts*, 19, 19-20.
- DIRECCIÓ GENERAL DE JOVENTUT I FAMÍLIA [DGJiF]. (1997). *Tresquarts*, 1. Palma: Conselleria de Presidència.
- DGJiF. (1997). *Tresquarts*, 2. Palma: Conselleria de Presidència.
- DGJiF. (1997). *Tresquarts*, 3. Palma: Conselleria de Presidència.
- DGJiF. (1998). *Tresquarts*, 4. Palma: Conselleria de Presidència.
- DGJiF. (1998). *Tresquarts*, 5. Palma: Conselleria de Presidència.
- DGJiF. (1999). *Tresquarts*, 6. Palma: Conselleria de Presidència.
- DIRECCIÓ GENERAL DE JOVENTUT [DGJ]. (1999). *Tresquarts*, 7. Palma: Govern de les Illes Balears.
- DGJ. (2000). *Tresquarts*, 8. Palma: Conselleria de Benestar Social.
- DGJ. (2000). *Tresquarts*, 9. Palma: Conselleria de Benestar Social.
- DGJ. (2001). *Tresquarts*, 10. Palma: Conselleria de Benestar Social.
- DGJ. (2001). *Tresquarts*, 11. Palma: Conselleria de Benestar Social.
- DGJ. (2001). *Tresquarts*, 12. Palma: Conselleria de Benestar Social.
- DGJ. (2002). *Tresquarts*, 13. Palma: Conselleria de Benestar Social.
- DGJ. (2003). *Tresquarts*, 14. Palma: Conselleria de Presidència i Esports.
- DGJ. (2004). *Tresquarts*, 15. Palma: Conselleria de Presidència i Esports.
- DGJ. (2004). *Tresquarts*, 16. Palma: Conselleria de Presidència i Esports.

- DGJ. (2004). *Tresquarts*, 17. Palma: Conselleria de Presidència i Esports
- DGJ. (2005). *Tresquarts*, 18. Palma: Conselleria de Presidència i Esports.
- DGJ. (2005). *Tresquarts*, 19. Palma: Conselleria de Presidència i Esports.
- DGJ. (2005). *Tresquarts*, 20. Palma: Conselleria de Presidència i Esports.
- DGJ. (2006). *Tresquarts*, 21. Palma: Conselleria de Presidència i Esports.
- DGJ. (2006). *Tresquarts*, 22. Palma: Conselleria de Presidència i Esports.
- DGJ. (2006). *Tresquarts*, 23. Palma: Conselleria de Presidència i Esports.
- DGJ. (2007). *Tresquarts*, 24. Palma: Conselleria de Presidència i Esports.
- DGJ. (2007). *Tresquarts*, 25. Palma: Conselleria d'Esports i Joventut.
- DGJ. (2007). *Tresquarts*, 26. Palma: Conselleria d'Esports i Joventut.
- DGJ. (2007). *Tresquarts*, 27. Palma: Conselleria d'Esports i Joventut.
- DGJ. (2008). *Tresquarts*, 28. Palma: Conselleria d'Esports i Joventut.
- EDITORIAL. (1997). *Tresquarts*, 1, 3.
- FÀBREGAS, J. (2004). Gravetat zero. *Tresquarts*, 16, 10-12.
- FÀBREGAS, J. (2005). Puigpunyent recicla porta per porta. *Tresquarts*, 19, 49-52.
- FÀBREGAS, J. (2006). Posa una telesèrie al teu mòbil. *Tresquarts*, 21, 42-43.
- FÀBREGAS, J. (2006). Estudiant cerca allotjament... Padrina cerca atenció i companyia. *Tresquarts*, 22, 18-21.
- FÀBREGAS, J. (2007). I aquí, com es diu *tomillo*. *Tresquarts*, 25, 35-38.
- FONT, M. (2001). Entrevista a Jaume Pocoví, secretari general d'Unió de Pagesos. *Tresquarts*, 12, 41-46.
- FONT, M. (2004). Joves que militen. *Tresquarts*, 16, 58-61.
- MAS, A. (2001). Pla Jove: transversalitat i cooperació interdepartamental. *Tresquarts*, 11, 56-59.
- MOREY, M. (2007). «Artà amb ulls d'infant... perquè tothom hi visqui bé». *Tresquarts*, 27, 4-7.
- MUNAR, E., ROSSELLÓ, J., ROSSELLÓ, M. I. (1999). Prevenir els atropellaments infantils a partir de l'audició. *Tresquarts*, 7, 8-13.

